

ГЛАВА 1

*Покривът на изоставена ферма някъде между
„Обри Хол“ и „Крейк Хаус“*

*Кент, Англия
1779 г.*

Не че на Били Бриджъртън ѝ липсваше здрав разум. Напротив, тя беше напълно сигурна, че бе една от най-разумните сред всичките ѝ познати. Но за разлика от всеки благоразумен човек, тя понякога предпочиташе да пренебрегва тихия глас на разума, който нашепваше в едно ъгълче на съзнанието ѝ. Това не можеше, тя бе сигурна, да се смята за безразсъдство. Когато подминаваше този предупредителен гласец, това беше съзнателно решение, взето след (донякъде) внимателно обмисляне на ситуацията. И трябваше да ѝ се признае, че когато Били вземеше решение – което по-голяма част от човечеството би заклеймило като напълно глупаво, – тя обикновено се приземяваше доста пъргаво на нозете си.

С изключение на случаите, когато това не се случваше.

Както в настоящия момент.

Изглежда свирепо събеседника си.

– Иде ми да те удуша.

Въпросният събеседник издаде едно безгрижно *мяу*.

На свой ред Били отвърна с ръмжене, доста неподходящо за една млада дама.

Котката прецени шума, реши, че не заслужава вниманието ѝ, и започна да ближе лапичките си.

Били се замисли за общоприетите правила за достойнство и благоприличие, реши, че и двете са надценени, и отвърна на явното пренебрежение с начумерен поглед, придружен с незряло изплезване.

Това обаче не я накара да се почувства по-добре.

С уморена въздишка девойката вдигна поглед към небето, опитвайки се да определи кое време е. Слънцето се бе скрило твърде решително зад няколко гъсти облака, което усложняваше задачата ѝ, но трябваше да е поне четири часът. Предположи, че беше прикlescена тук повече от час, а бе напуснала селото в два. Като се прибавеше и времето, за да стигне дотук...

О, по дяволите, какво значение имаше колко бе часът? Това познание нямаше да я свали от този проклет покрив.

– Ти си виновна за всичко! – заяви на котката.

Както можеше да се предположи, животното не ѝ обърна внимание.

– Не знам къде ти е бил умът, когато си се покачила на онова дърво – продължи тя. – Всеки глупак щеше да знае, че няма да може да слезе.

Всеки глупак би я оставил там, но не, Били бе чула мяукането и вече се бе покатерила на половината по ствола на дървото, когато я осени мисълта, че тя дори не харесваше котки.

– И аз *действително* не те харесвам – осведоми компаньонката си без заобикалки.

Говореше на котка. *Ето* докъде бе стигнала! Размърда се и потръпна, когато чорапът ѝ се закачи в една от нащърбените плочи на покрива. Острият ръб накара крака ѝ да подскочи настрани и вече пулсиращият ѝ глезен нададе протестен вой.

Или по-скоро нейната уста го нададе. Не можа да се съдържи. Адски я *заболя*.

Предполагаше, че би могло да е и по-зле. Вече беше на дървото, поне на два и половина метра над покрива на фермата, когато котката изсъска, насочи срещу нея лапата си с добре оформени остри нокти и събори и двете.

Котката, няма нужда да се отбелязва, се бе приземила с акробатична грациозност, без никакво поражение, на четирите си лапи върху покрива.

Били все още не бе сигурна как тя се бе *приземила*, само дето лакътят ѝ я заболя, бедрото ѝ се ожули, а жакетът ѝ се скъса, навярно от клона, който прекъсна полета ѝ на две трети от разстоянието до земята.

Ала най-зле бяха глезенът и кракът ѝ, което я убиваше. Ако си беше у дома, щеше да го повдигне върху възглавници. Беше виждала доста изкълчени глезени – някои от които върху собственото си тяло, дори повече, отколкото на другите – и знаеше какво трябва да направи. Студен компрес, повдигане, някой от близките ѝ, строен на нейно разположение до леглото ѝ...

Къде бяха всички, когато тя се нуждаеше от тях?

В този миг мярна някакво движение в далечината и освен ако някой звяр не бе започнал напоследък да се движи на два крака, това определено беше човешко същество.

– Ехoooooooo! – изкрещя тя, после размисли и с пълно гърло добави: – Помощ!

Освен ако очите не я мамеха – а това бе немислимо; дори най-добрата ѝ приятелка Мери Роуксби бе признала, че зрението на Били Бриджъртън не би се осмелило да бъде нещо друго освен съвършено, – човекът в далечината беше мъж. А сред нейните познати нямаше мъж, който би пренебрегнал женски вик за помощ.

– Помощ! – изкрещя девойката отново и се изпълни с немалка доза облекчение, когато мъжът спря. Не можеше да види добре дали се е извърнал в нейната посока – съвършеното зрение не стигаше чак дотам, – затова отново извика, този път колкото можа по-силно,

и едва не се разрида от облекчение, когато джентълменът – о, моля те, Господи, нека бъде джентълмен, ако не по рождение, то поне по природа – закричи в нейната посока.

Само че не се разрида. Защото тя никога не плачеше. Никога не е била от тези жени.

Обаче пое дълбоко дъх – изненадващо шумен и пресеклив дъх.

– Насам! – призова го тя и свали жакета си, за да го размаха във въздуха. Нямахше смисъл да се опитва да изглежда благоприлично. В крайна сметка бе заседнала на този покрив с изкълчен глезен и тази пършива котка.

– Сър! – с цяло гърло извика Били. – Помощ! Моля ви!

При вика джентълменът леко промени походката си и вдигна глава. И макар все още да беше твърде далече от свършените очи на Били, за да види лицето му, тя *знаеше*.

Не. Не. *Не*. Всеки друг, но не и той!

Но разбира се, че беше той. Защото кой друг би се появил в най-унизителния и срамен момент в живота ѝ, в единствения проклет миг, когато *тя* се нуждаеше от спасяване?

– Добър ден, Джордж – поздрави го тя, когато той вече бе достатъчно близо, за да може да я чуе.

Мъжът сложи ръце на кръста си и я изгледа с присвити очи.

– Били Бриджъртън – промърмори.

Тя го зачака да добави:

– Трябваше да се досетя.

Той не го стори и някак си това още повече я подразни. Светът нарушаваше равновесието си, когато тя не можеше да предвиди всяка високомерна, надута дума, която се изтърколваше от устата на Джордж Роксби.

– Печем се на слънце? – поинтересува се той.

– Да, помислих, че още няколко лунички няма да са ми излишни.

Той не отговори веднага. Вместо това свали триъгълната си шапка, разкривайки ненапудрената си гъста кестенява коса, и я измери с твърд, преценяващ поглед. Накрая, след като сложи шапката си върху останките от това, което някога е било каменна стена, вдигна отново поглед към нея и рече:

– Не мога да кажа, че ситуацията не ме забавлява. Съвсем малко.

Безброй отговори напираха върху езика на Били, но тя си напомни, че Джордж Роуксби беше единственото човешко същество наблизо и ако искаше кракът ѝ да стъпи върху земята преди първи май, се налагаше да бъде мила с него.

Е, поне докато не я спаси.

– Между другото, как се озова там? – попита той.

– Заради една котка – отвърна тя с глас, който, меко казано, можеше да се опише като *кпящ* от недоволство.

– Аха.

– Беше на дървото – обясни Били, макар че само един бог знаеше защо. Не че той бе пожелал по-нататъшно пояснение.

– Разбирам.

Дали? Девойката по-скоро си мислеше, че той не разбираше.

– Мяучеше – додаде тя – и не можех просто да я подмина.

– Не, сигурен съм, че не би могла – отвърна той и макар че гласът му звучеше съвсем дружелюбно, Били бе сигурна, че ѝ се присмиваше.

– Някои от нас – процеди през стиснати зъби – са състрадателни и внимателни човешки същества.

Той наклони глава.

– Към малки деца и животни?

– Именно.

Дясната му вежда се изви по онзи ужасно дразнеш маниер на Роуксби.

– Някои от нас – провлече той – са внимателни към големи деца и животни.

Тя прехапа език. Първо образно казано, сетне буквално. *Бъди мила, напомни си. Дори това да те убива...*

Нахалникът любезно се усмихна. Е, ако не се смяташе онова леко подхилване с ъгълчето на устата.

– По дяволите, ще ми помогнеш ли да слеза долу? – накрая избухна Били.

– Какъв език – смъмри я той.

– Научих го от *твоите* братя.

– О, знам – въздъхна Роуксби. – Така и не успях да ги убедя, че си момиче.

Били седна на ръце. Направо *седна* на ръцете си, толкова бе сигурна, че няма да може да устои на желанието си да се хвърли от покрива и да го удуши.

– Никога не успях докрай да убедя *себе си*, че в действителност си човек – добави той, доста безцеремонно.

Били имаше чувството, че пръстите ѝ се втвърдиха като нокти. Кое то *наистина* беше неудобно, имайки предвид обстоятелствата.

– *Джордж* – подхвана и долови стотици различни неща в тона си – молба, болка, примирение, спомени. Дватама имаха минало и без значение от различията им, той беше Роуксби, а тя – Бриджъртън. Когато нещата загрубееха, те бяха семейство.

Домовете им – „Крейк Хаус“ на рода Роуксби, и „Обри Хол“ на фамилията Бриджъртън – се намираха на разстояние само от около пет километра един от друг в този уютен зелен ъгъл на Кент. Бриджъртън са били тук по-дълго. Пристигнаха са в началото на шестнайсети век, когато Джеймс Бриджъртън бил провъзгласен за виконт и му била дадена земята от Хенри VIII, но семейство Роуксби имаха по-висок ранг от 1672 година.

Исклучително авантюристичният по дух барон Роуксби (поне така гласеше историята) бил извършил много важна услуга на Чарлс II и в знак на благодарност бил удостоен с титлата първи граф Манстон. Подробностите около това издигане в ранг бяха станали доста мътни през годините, но, общо взето, се предполагаше, че са били замесени дилижанс, един топ турска коприна и две кралски любовници.

Били напълно вярваше в тази история. Чарът се наследяваше, нали така? Джордж Роуксби може и да беше старомоден и прекалено сериозен, което би трябвало да се очаква от наследника на графство, но по-малкият му брат Андрю притежаваше онази дяволска *joie de vivre*¹, която би му спечелила титлата на прочут донжуан като Чарлс II. Другите братя Роуксби не бяха такива разгулници (макар че тя предполагаше, че Николас, само на четиринайсет, все още усъвършенстваше уменията си), но те лесно надминаваха Джордж по чар и дружелюбие.

Джордж. Двамата никога не се бяха харесвали един друг. Но Били предполагаше, че не може да придира. Джордж *беше* единственият Роуксби подръка в момента. Едуард се намираше в колониите, размахвайки сабята си или пистолета, или само един бог знаеше какво, а Николас се подвизаваше в Итън, вероятно също размахвайки сабя или пистолет (макар тя да се надяваше да не му се налага). Андрю щеше да пребивава в Кент през следващите няколко седмици, но той си бе счупил ръката, проявявайки геройство по време на опасна мисия във флотата. Той едва ли би могъл да ѝ е от полза.

Не, оставаше Джордж и се налагаше да се държи цивилизовано.

Девоjkата му се усмихна. Е, разтегли устни.

Той въздъхна. Само малко.

¹ Жизнерадостност (фр.). – Б. пр.

– Ще видя дали отзад няма някаква стълба.

– Благодаря ти – с официален тон отвърна тя, но не мислеше, че той я чу. Джордж Роуксби винаги бе имал бърза и дълга крачка, така че бе изчезнал зад ъгъла, преди тя да прояви любезност, както си му е редът.

Приблизително минута по-късно той отново се появи пред взора ѝ, а върху рамото му бе провесена стълба, която изглеждаше така, сякаш за последно е била използвана по времето на Славната революция.

– Какво всъщност се случи? – подвижна спасителят ѝ, докато нагласяваше стълбата. – Не е типично за теб да останеш приклепена някъде.

Това бе най-близкото до комплимент, което бе чувала да изрича.

– Котката не беше толкова благодарна за помощта ми, както човек би трябвало да очаква – отвърна тя, като всяка сричка приличаше на надменно ледено острие, насочено към чудовищната малка представителка на котешкия род.

Последва *глух* звук от наместването на стълбата и Били чу как Джордж започна да се изкачва.

– Това ще издържи ли? – попита тя. Дървеното съоръжение изглеждаше доста паянтово и с всяка стъпка от него се разнасяха заплашителни скърцащи звуци.

Скърцането спря за миг.

– В действителност няма значение дали ще издържи или не, нали?

Били преглътна. Друг човек може и да не бе способен да преведе думите му, но тя познаваше този мъж, откакто се помнеше. Имаше една съществена истина за Джордж Роуксби и тя гласеше, че той бе джентълмен. И никога нямаше да остави дама в беда, без значение колко нестабилна изглежда една стълба.

Тя беше в беда, съответно той нямаше избор. Трябваше да помогне, без значение колко дразнеща я намираше.

А той я намираше за такава. О, тя знаеше, че бе така. Никога не се бе старал да го скрие. Въпреки че, ако трябваше да бъде честна, нито пък тя.

Главата му изникна пред нея и сините му очи на Роуксби се присвиха.

– Облечена си с бричове – отбеляза Джордж с тежка въздишка. – Разбира се, че ще си с бричове.

– Едва ли щях да се опитам да се кача на дървото в рокля.

– Не – сухо се съгласи той, – ти си прекалено разумна, за да го сториш.

Били реши да подмине забележката без коментар.

– Тя ме одраска – рече, кимайки към котката.

– Така ли?

– Ние паднахме.

Джордж вдигна поглед.

– Разстоянието е доста голямо.

Били проследи погледа му. Най-близкият клон беше на метър и половина над земята, а тя не се бе покатерила на най-близкия клон.

– Нараних си глезена – призна.

– Досетих се.

Тя въпросително го стрелна с поглед.

– Иначе щеше да скочиш на земята.

Устните ѝ се извиха, докато се взираше покрай него в твърдата напукана земя, заобикаляща руините на фермата. Навярно някога постройката е била собственост на преуспяващ фермер, защото беше на два етажа.

– Не – поклати глава Били. – Прекалено е далече.

– Дори за теб?

– Аз не съм идиотка, Джордж.

Той не се съгласи с нея толкова бързо, колкото би трябвало. Което означаваше, че изобщо не го направи.

– Много добре – беше всичко, което каза. – Нека те свалим долу.

Тя пое дълбоко дъх. После го издиша. После рече:

– Благодаря ти.

Младият мъж я погледна със странно изражение. Изумление може би, задето бе изрекла думите *благодаря ти* в едно изречение?

– Скоро ще се стъмни – отбеляза Били и сбърчи нос, когато вдигна глава към небето. – Би било ужасно да остана заседнала тук. – Тя се прокашля. – Благодаря ти.

Той прие изявлението ѝ с кратко кимване.

– Ще може ли да слезеш по стълбата?

– Така мисля. – Щеше да боли ужасно, но можеше да се справи. – Да.

– Бих могъл да те нося.

– На стълбата?

– На гръб.

– Няма да се кача на гръба ти.

– Това не е мястото, на което бих те искал – промърмори той.

Били остро го изглежда.

– Добре де – продължи Джордж, изкачвайки още две стъпала. Сега ръбът на покрива беше на нивото на хълбоците му. – Може ли да се изправиш?

Тя смаяно се втренчи в него.

– Бих искал да видя колко тежест може да понесе глезенът ти – обясни той.

– О – смънка девойката. – Разбира се.

Навярно не биваше да опитва. Наклонът на покрива беше такъв, че щеше да се нуждае от двата си крака, за да запази равновесие, а десният в момента беше почти безполезен. Но се опита, защото ненавиждаше да показва слабост пред този мъж, или може би го направи, защото не беше в характера ѝ да не опита – *каквото и да било*, – или може би най-вече защото просто не го обмисли добре, обаче се изправи, залитна и тутакси седна долу.

Но не и преди задавен вик на болка да се изтръгне от устните ѝ.

Само за секунда Джордж се озова от стълбата на покрива.

– Ти, малка глупачке – измърмори, но в гласа му се долавяше загриженост или поне толкова, колкото някога изобщо бе показвал. – Може ли да видя?

Тя неохотно изпъна крака си към него. Вече бе събула обувката.

Той го докосна внимателно, обхващайки петата ѝ с длан, докато с другата определи доколко може да го движи.

– Тук боли ли те? – попита и леко натисна от вътрешната страна на глезена.

Преди да успее да се възпре, Били изсъска от болка и кимна.

Той придвижи пръста си на друго място.

– А тук?

Тя отново кимна.

– Но не толкова много.

– Ами тук...

Остра болка прониза крака ѝ, толкова силна, че я разтърси. Без дори да помисли, Били го издърпа от ръцете му.

– Ще го приема за „да“ – намръщено рече младият мъж. – Но не смятам, че е счупен.

– Разбира се, че не е счупен – тросна се тя. Казаното беше абсурдно, защото нямаше никакво „разбира се“ за това. Но Джордж Роуксби винаги съумяваше да извади наяве най-лошото от нея, а и дяволите да го вземат, болката не ѝ помагаше да се държи възпитано.

– Изкълчен е – заяви Джордж, без да обръща внимание на избухването ѝ.

– Знам – сприхаво отвърна тя. *Отново.* Тукаткси се намрази.

Той мило се усмихна.

– Разбира се, че знаеш.

Идеше ѝ да го убие.

– Аз ще сляза пръв – обяви Джордж. – Така, ако се спънеш, ще мога да предотвратя падането ти.

Били кимна. Планът беше добър, всъщност единственият план, и щеше да бъде глупаво да възрази само защото той го бе предложил. Въпреки че това *беше* първоначалният ѝ подтик.

– Готова ли си? – попита той.

Тя отново кимна.

– Не се ли опасяваш, че ще те съборя от стълбата?

– Не.

Никакви обяснения. Само едно „не“. Сякаш беше нелепо дори да се замисли над въпроса.

Били остро го изгледа. Той изглеждаше толкова солиден. И силен. И *надежден*. Винаги е бил надежден, осъзна тя. Просто обикновено беше прекалено заета да се дразни от него, за да го забележи.

Той внимателно се придвижи към ръба на покрива и се извърна, за да сложи крак върху горното стъпало на стълбата.

– Не забравяй котката – нареди му Били.

– Котката – повтори Джордж и ѝ метна един *сигурно-се-шегуваш* поглед.

– Няма да я изоставя след всичко това.

Той стисна зъби, процеди под нос нещо доста неподходящо за ушите на една дама и се протегна към котката.

Която го ухапа.

– Мамк...

Били се отдръпна назад с няколко сантиметра. Той изглеждаше готов да откъсне нечия глава, а тя се намираше по-близо до него от котката.

– Тази котка – изръмжа Джордж – може да изгние в ада.

– Съгласна съм – отвърна тя *много* бързо.

Той примигна, изненадан от светкавичното ѝ съгласие. Тя се опита да се усмихне, но се задоволи само с повдигане на рамене. Имаше двама кръвни братя и още трима, които също ѝ бяха като братя в семейство Роуксби. Четирима, ако включеше и Джордж, което не бе съвсем сигурна, че може да направи.

Най-важното беше, че тя разбираше мъжете и знаеше кога да държи устата си затворена.

Освен това беше *приключила* с онова проклето животното. Не можеше да се каже, че Били Бриджъртън беше сантиментална по душа. Опитала се бе да спаси проскубания звяр, защото така бе правилно да постъпи, а после отново се бе опитала да го спаси, защото не ѝ се щеше напразно да пропилява предишните си усилия, но сега...

Втренчи се в животното.

– Сама се спасявай.

– Аз ще слеза пръв – повтори Джордж и пристъпи към стълбата. – Искам през целия път до долу да си пред мен. По този начин, ако се спънеш...

– И двамата ще паднем на земята?

– ...аз ще те хвана – довърши той.

Тя само се шегуваше, но реши, че няма да бъде никак мъдро да го изтъкне.

Джордж се обърна, за да започне да слиза, но в мига, в който сложи крак върху най-горното стъпало, котката, на която очевидно никак не ѝ хареса да бъде пренебрегната, издаде смразяващо кръвта мяукане и се шумugna между краката му. Джордж се олюля назад, размахвайки ръце във въздуха.

Били не се поколеба нито за секунда. Не помисли за крака си, равновесието си или за каквото и да било. Просто се хвърли напред и го сграбчи, издърпвайки го назад на безопасно място.

– Стълбата! – изписка тя.

Обаче беше прекалено късно. Двамата видяха как стълбата се наклони, завъртя се и с необичайна балетна грациозност тупна на земята.